

(Закінчення. Початок на 1 стор.)
– Які враження залишилися від відрядження у Слов'янськ?

– Неоднозначні, – розповідає командир 1-го об'єднаного загону Державної спеціальної служби транспорту полковник Геннадій Руденко. – Від'їжджаючи туди, мали певні перестороги, розуміли, куди їдемо. Тим більше, що ЗМІ дуже драматизували ситуацію довкола Слов'янська. Та коли прибули на місце, швидко у всьому зорієнтувалися. Не можу стверджувати, що все місцеве населення прихильно налаштоване до української армії, це не так. Є такі особи, що відверто ненавидять усе українське. За моїми спостереженнями, співвідношення таких людей приблизно 60 і 40 відсотків. І ці 40 відсотків, мабуть, уже

неможливо переконати у хибності їхніх переконань. Довідався, що 80 відсотків тамтешніх мешканців ніколи не виїздили за межі своєї області. Зрозуміло, що вони жодного уявлення не мають про Львів, Тернопіль, Волинь чи Рівне. Коли ми почали відновлювальні роботи у середніх школах (у нас було три об'єкти), ніхто з місцевих не підійшов із запитанням, чи треба чимось допомогти. При тому, що ми відновлювали у Слов'янську школи, у яких мали навчатися місцеві діти.

– Сьогодні багато інформації про нелегке становище українських військ у зоні АТО. Цікаво було б почути думку з цього приводу професійного військового.

– Довелося зустрічатися з багатьма солдатами української армії, що стоять на блокпостах. У них різко негативне ставлення до генералітету, про це давно пишуть у вітчизняних ЗМІ. Мова не лише про дешевий піар окремих військових чинів, які приїжджали в зону АТО на дорогих джипах із потужною охороною, а й про суто кримінальні речі. Не секрет, що деякі генерали отримували відкати за придбання неякісних бронжилетів. Слава Богу, їх прибрали з посад. Щодо нашої бригади, то всі солдати та офіцери, що несуть службу, забезпечені необхідними засобами захисту, у т.ч. якісними бронжилетами українського виробництва.

На мою думку, армія повинна бути поза політикою, і в жодному разі не можна нагороджувати великими зірками та високими посадами за політичні переконання, нехтуючи професіоналізмом. Я ніколи не займався політикою й опікуюся виключно своїм підрозділом. Кожен солдат повинен бути вчасно помитий, нагодований, спати у теплі і мати умови для занять із бойової підготовки. Величезне значення має й питання кадрів. Як можна сьогодні ставити команди-

Неї а'уї нїе і а çàáóää і àøó і ðàöð

ром взводу вчорашнього студента, що отримав лейтенантське звання на військовій кафедрі? Переважна більшість таких "висуванців" не стануть нормальними командирами без спеціальних знань та досвіду, які набуваються роками служби.

Під час особливого періоду для виконання завдань за призначенням ми повинні були отримати декілька бронетранспортерів. Для вивчення їх технічного стану до Артемівська виїхали наші спеціалісти, а замість військової техніки побачили лише остови від розукомплектованих, а фактично – розікрадених бойових машин... Це одне гостре питання – харчу-

вання армії. Ні для кого не секрет, що сьогодні війська, які стоять у полі, харчуються самостійно. Усі приватні фірми, що свого часу виграли конкурсні торги на право організації харчування військових на місцях дислокації, не бажають їхати в зону бойових дій і ризикувати своїми працівниками. Усі знають, що сьогодні переважно волонтери одягають та годують армію. Вони ж добувають і засоби зв'язку та бронжилети.

– Чого ти тут стоїш? – питаю.
– Забезпечую порядок і безпеку заходу.

Я глянув на нього і запитав:
– Ну, кого і чим ти тут можеш забезпечити, якщо у тебе навіть кийка гумового нема?!

штукатурку загальною площею приблизно 500 квадратних метрів. Довелося підбирати колір штукатурки, щоб усе виглядало одним цілим. Осколками посікло приміщення класів, коридори, усе це теж довелося ремонтувати. Усі будівлі досить великі, наприклад, на останньому об'єкті замінили близько 3 тис. квадратних метрів даху і майже таку ж площу пінопластового утеплення зовнішніх стін. Потім нанесли декоративну штукатурку, побілили і замінили близько 150 вікон.

Якщо порівняти це завдання з нашими минулими роботами, то різниця полягала лише у темпах виконання робіт. Оскільки все

“Завдання перед нами стояло серйозне – у найкоротші терміни відбудувати три школи та дитячий садок. Споруди були в жахливому стані. Пошкоджені в основному дахи, наскрізь пробиті віконні рами, в одній зі шкіл міна розірвалася біля фасаду і разом із вікнами пошкодила усе зовнішнє утеплення та декоративну штукатурку загальною площею приблизно 500 квадратних метрів. Довелося підбирати колір штукатурки, щоб усе виглядало одним цілим. Осколками посікло приміщення класів, коридори, усе це теж довелося ремонтувати. Усі будівлі досить великі, наприклад, на останньому об'єкті замінили близько 3 тис. квадратних метрів даху і майже таку ж площу пінопластового утеплення зовнішніх стін. Потім нанесли декоративну штукатурку, побілили і замінили близько 150 вікон”.

Отже, про безпеку нам доводилося дбати самостійно. Ми виставили варту з озброєних бійців і перекрили підходи до шкіл. Словом, організували все, як належиться.

Переважна більшість особового складу 11-го окремого колійного загону Державної спеціальної служби транспорту, що базується у Червонограді, виїхала у чергове відрядження під Житомир. Тому поспілкуватися вдалося лише з командиром загону та кількома офіцерами.

– Журналісти часто повідомляють, що засоби індивідуального захисту, які отримують наші війська, не витримують жодної критики.

– Це дійсно так. Користуючись нагодою, хочу наголосити як професіонал: у жодному разі не варто купляти кевларові каски та бронжилети, які привозять із Німеччини. Мало хто знає, що зараз війська НАТО у Західній Європі їх масово списують через закінчення терміну придатності. Новий захисний комплект коштує не одну тисячу євро і добре захищає від автоматної кулі. Через 5 років кевлар старіє і перетворюється на звичайний пластик, який легко продірявлює куля від звичайної малокаліберної гвинтівки. Тому цей шматок пластмаси не коштує 200 євро.

– Чи згадуються якісь особливі моменти?

– Є багато речей, які починаеш розуміти глибше. Вважаю, що біда згуртувала український народ та показала його жертвовну душу. Навіть пенсіонери сьогодні віддають останню копійку на харчування та обігрів солдатів. Проте відчувається, що і зараз бракує

треба було завершити до 1 вересня, то працювати довелося без вихідних, а робочий день тривав майже 12 годин. Першого вересня, як планувалося, діти прийшли на заняття у відновлені школи. До цього урочистого моменту під час виконання робіт у повітрі постійно висіла якась напруга. Відчувалося, що тут недавно була війна. Некомфортне відчуття. Уночі все місто мов вимирає – на вулицях ні машин, ні людей, хоча комендантської години у Слов'янську нема.

– Загалом у нашій команді було 156 осіб разом з офіцерським складом, прапорщиками, персоналом обслуговування та охороною, – розповідає командир 11-го окремого колійного загону підполковник Едуард Спрейс. – Постійно на об'єктах працювало близько 80 осіб. Восьмого серпня ми виїхали з Червонограда і прибули до Слов'янська одинадцятого вночі. Виконавши завдання, 28 вересня ми виїхали до місця постійної дислокації.

Завдання перед нами стояло серйозне – у найкоротші терміни відбудувати три школи та дитячий садок. Споруди були в жахливому стані. Пошкоджені в основному дахи, наскрізь пробиті віконні рами, в одній зі шкіл міна розірвалася біля фасаду і разом із вікнами пошкодила усе зовнішнє утеплення та декоративну

штукатурку загальною площею приблизно 500 квадратних метрів. Довелося підбирати колір штукатурки, щоб усе виглядало одним цілим. Осколками посікло приміщення класів, коридори, усе це теж довелося ремонтувати. Усі будівлі досить великі, наприклад, на останньому об'єкті замінили близько 3 тис. квадратних метрів даху і майже таку ж площу пінопластового утеплення зовнішніх стін. Потім нанесли декоративну штукатурку, побілили і замінили близько 150 вікон.

– Під час перебування у Слов'янську нам довелося неодноразово надавати технічну допомогу формуванням наших збройних сил для ремонту та відновлення бойової техніки, – розповідає заступник командира частини, начальник транспортно-технічної частини майор Павло Мігай. – Ми маємо власне технічне постачання з відповідними фондами на запчастини. І хоча постачають їх не так уже й багато, але все одно є можливість вчасно ремонтувати та обслуговувати техніку. В армії цього, на жаль, нема.

Наприклад, нам вдалося успішно здійснити марш із Дніпропетровська до Слов'янська. Дев'ять одиниць нашої техніки, що рухалися у колоні, без затримок доїхали до місця призначення. За весь марш довелося замінити лише два пробиті колеса. А най-

молодша наша техніка – 1991 року випуску. Фахівці добре знають, що це означає.

Поруч із нами базувався батальйон “Київ-1”. Із ним ми теж постійно співпрацювали, допомагали хлопцям із ремонтом техніки, постачали їм хліб. Усіх дуже виручали волонтери, які підвозили не лише продукти харчування, а й запасні частини для автотехніки.

– Під час відрядження у Слов'янськ мені довелося займатися організацією охорони, – розповідає старшина автомобільної роти старший прапорщик Андрій Кабаненко. – Не буду вдаватися у тонкощі проблем організації вартової служби в тих умовах, але було їх немало. Зокрема нейтралізовано кілька спроб несанкціоновано проникнення на територію, де стояла наша техніка. Кількох осіб затримали наші вартові.

Якось близько другої ночі вартувий повідомив, що на територію парку, де стоїть наша техніка, із вулиці зайшов невідомий. Коли ми з бійцем прибули на місце, порушник намагався втекти, не реагуючи на наказ зупинитися, тому довелося здійснити попереджувальний постріл у повітря. Ми затримали порушника і передали його бійцям батальйону “Київ-1”.

– Наша військова частина знаходилася на відбудовних роботах у Слов'янську понад 50 днів, – зауважує начальник служби тилу майор Олег Бодах. – На забезпеченні перебувало 156 осіб, які харчувалися у військовій їдальні. Усе обладнання для кількох польових кухонь ми привезли зі собою. Через напружений характер робіт видавалося і додаткове харчування. Можна сказати, що бригада з чотирьох кухарів та двох кочегарів позмінно працювала з раннього ранку до пізньої ночі. Доводилося і дрова заготовляти, і близько 100 кг картоплі щодня чистити.

Загалом харчування у Слов'янську було навіть кращим, ніж за місцем постійної дислокації, за рахунок додаткових продуктів, якими нам допомагали волонтери.

Спілкувався
Олександр ГЕРШУНЕНКО